

*ОДРУЖЕНИЕ
С НЕСПОЛТАНСКА ЦЕЛ
„РАЈНА ИНТЕРВЕНЦИЈА НА
ДЕЦА В РИСК”*

**Какво ни казват
детските рисунки.
/ Част 2/**

Тук ще разгледаме на какво трябва да обрнем внимание в детските рисунки, за да ги „разчетем” правилно. Традиционно се смята, че на първо място трябва да се оцени цветовата гама на рисунката. Разбира се цветът е важен, но също така е важно и да се помни, че не може категорично да се заявява нещо от типа на „Ако рисунката е в черно – детето е в депресия, ако е в червено – детето

е много агресивно.” Когато се оценява цветовата гама на рисунката следва да се обрне внимание ето на какво: Има ли детето достатъчно цветове, от които да избира? Колко често детето използва определен цвят? Винаги ли използва предимно червения молив или това е ситуационен избор? С какви други цветове го комбинира? Според изследователите на детски рисунки тъмно кафявите, сивите, черните цветове, когато са преобладаващи, постоянно избирани са признак за депресивно състояние. Твърде много червено говори за актуално (тук и сега) състояние на тревога, емоционално напрежение. Но ако червеното е постоянно предпочитан цвят, това може да говори за невротизация или повишена конфликтност.

Изобилие от червено в съчетание с тъмни тонове – възможна е тревожна депресия. Какви тонове изобщо преобладават в рисунката – топли или студени? Изборът на тъмносини и виолетови цветове може да говори за снижено настроение или просто за висока чувствителност. Изпълнението на почти всички рисунки в пастелни тонове също насочва към чувствителност, но може да е и тревожност като лична особеност. Използва ли детето цялата палитра или се ограничава до два – три цвята? Ако цветовата гама е бедна това може да говори за умора, пасивност, изтощение или даже депресия. Кой с какъв цвят е нарисуван? Винаги ли детето избира точно определен цвят за даден член на семейството или дадено животно? Сравнете серия рисунки изпълнени от детето в

различно време. Появил ли се е извикващ въпроси цвят в последно време или винаги е било така? Следващият важен момент е натискът на молива върху листа. Той е показател за психомоторния тонус на детето. Ако натискът е слаб, лек, неуверен това говори за плахост, пасивност, изтощение на психиката на детето. Ако линиите постоянно се изтриват, това е свидетелство за неувереност, емоционална неустойчивост, тревожност. Ако детето първо рисува с леки щрихи, които после удебелява, това е опит да контролира своята тревога, „да се вземе в ръце“. Ако контурите са дебели, силно притискат листа, това може да говори за емоционално напрежение, импулсивност. Ако молива „оре“ в листа, това е признак на възможна

конфликтност, агресивност, както и просто на превъзбудено състояние или хиперактивност. Други елементи от рисунката, които ни говорят са размерът на фигурите, разположението им на листа, подробностите в изображението.

Важно е да помним, че рисунката е винаги „частен случай“ и трябва да се разглежда единствено във връзка с другите рисунки на детето, с неговите обяснения за изобразеното и с неговата семейна ситуация. Така че задачата ни е да се постареем да видим важното в рисунката и да го „разчетем“ правилно, като избягваме категоричните твърдения.

Източник: <http://shkolazhizni.ru/archive/0/n-27746>